

felle keel oslab sedda rōmo juttustada, mis  
nūud seál perres olli! felle kirri finnitab sed-  
da ðīne ülleswotta! — Willem se, ni  
laua ðrraolmud kallis poeg ja wend — Liso  
peigmees, felle pārrast ta hādda ja wae-  
sust temma wannemattega wottis kanda, ja  
fedda keik jo nutsid ja leinasid — sesamima  
seisab nēnde ees.

Issad! eminad! wennad! bēd! keik, kes  
armastusse fiddermega loffo on pandud! cks  
rōdm aia ret silma, sedda tūnides? —  
Oh, tūlge, keik leinajad! nenda saab üks-  
kord rōdm taervas ollema, neid jālle nāgges-  
mast, felle hauade ðres meie sūn wārri-  
sema jātme. — Kas ma walwan, ehk nādn  
ma unnej? tūssis wanna moor, ja temma  
jallad werecid mōda pōrrandat, nago olleks  
ta norifufs jānud — ei tulnud joovsia-  
walle, eggā mu waew mele; agga ful om-  
matsed ja sobrad tullid mele, seit ta ütles  
pohhe morematte wasto: minge, minge ja  
saatke tānna ðhtufs weel keik meie sobrad  
loffo! ja tātige sedda fa prauale!

Agga praua jures olli seddasamma rōmo.  
Gest se wāe-üllem, kes Willemit senna-  
tonud, olli sesamma, wanna praua ennese  
voia poeg, fedda ta isse olli kasvatand, ja  
fedda fa jo arivati surnud olleiva. Gepār-  
rast sadeti ka sel ðhtul weel laua-surust ja  
kele-kastet Ardo Zani perresse. Ei nemmad  
olleks ka mitte muido need woerad woinud  
wasto wotta, mis wanna moor eßimesse  
rōmo walloga aias kutsuma — ni waeseks  
Jaan olli jānud. Siisski temma waesus ted-  
da ühhagi melest alwaks ei teinud. Gest tem-  
ma willetsussed ei olnud temmale mitte tem-  
ma ennese sū läbbi juhtund — ja kui ta  
weel tulus mees olli, siis temma uhkus ei  
paahandanud ühhagi melest. Omneti hois-  
fas monni foer, felle kōivverussega Zani  
vige meel mitte loffo ei sundind.

Agga Willemi tagasti-tulleminne satis  
keik hirivitajad nurka. Gest felsammal ðh-  
tul weel tullid sugulassed ja sobrad Ardo  
Zani jure, iggaüks nattuke melehead kasa-  
tues, ja keitide rōdm läks ni sureks, et se